

SARAH
MORGAN

EEN NIEUWE
ZOMER

Vertaling Angela Knotter

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

© 2014 Sarah Morgan
Oorspronkelijke titel: *Suddenly Last Summer*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2015 HarperCollins Holland
Vertaling: Angela Knotter
Omslagontwerp: © Olha Rohulya; © digitman 2006 / Canva
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1234 6
ISBN 978 94 027 6532 8 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie april 2023

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises ULC, Toronto, Canada.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid. Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

‘Telefoon voor u, dokter O’Neil. Ze zegt dat het dringend is.’

Sean draaide met zijn schouders om de spanning eruit te werken, met zijn gedachten nog in de operatiekamer.

Zijn patiënt was een veelbelovende voetballer. Hij had de voorste kruisband van zijn linkerknie gescheurd, een maar al te vaak voorkomende blessure, die aan menige sportcarrière een voortijdig einde had gemaakt. Sean was vastbesloten dat deze keer niet te laten gebeuren. De operatie was goed verlopen, al was dat nog maar het begin. Er zou nog een lange revalidatie volgen, die van alle betrokkenen grote inzet en vastberadenheid zou eisen.

Terwijl hij in zijn hoofd nog bezig was met hoe hij de verwachtingen zo reëel mogelijk kon houden, nam hij de telefoon van de verpleegkundige aan. ‘Sean O’Neil.’

‘Sean? Waar was je verdomme gisteravond?’

Voorbereid op een totaal ander gesprek, fronste Sean geïrriteerd zijn wenkbrauwen. ‘Veronica? Je moet me hier niet bellen. Er werd gezegd dat het dringend was.’

‘Dat is het ook!’ Het was wel duidelijk dat ze woest was. ‘Als je me nog eens voor een etentje uitnodigt, heb dan ook het fatsoen te komen opdagen.’

Shit.

Een verpleegkundige die de operatiekamer uit kwam, gaf hem een formulier.

‘Veronica, het spijt me.’ Hij klemde de telefoon tussen wang en schouder, en vroeg met een gebaar om een pen. ‘Ik kreeg een oproep van het ziekenhuis. Een collega had problemen met een patiënt, ik moest opereren.’

‘En je had me niet even kunnen bellen? Ik heb een uur zitten wachten in dat restaurant. Een uur, Sean! Een man probeerde me al te versieren.’

Sean tekende het formulier. ‘Een leuke man?’

‘Dit is niet grappig. Het was het gênantste uur van mijn leven. Doe me dat nooit, maar dan ook nooit meer aan.’

Met een glimlachje gaf hij het papier weer aan de verpleegkundige. ‘Jij vindt dat ik dan maar een patiënt moet laten doodbloeden?’

‘Ik vind dat je je afspraken moet nakomen.’

‘Ik ben chirurg. Een afspraak met een patiënt gaat altijd vóór.’

‘Zeg je nu dat je, als je moest kiezen tussen mij en je werk, voor je werk zou gaan?’

‘Ja.’ Dat ze dat überhaupt vroeg, gaf al aan hoe slecht ze hem kende.

‘Dat zeg ik, ja.’

‘O, verdomme, Sean, ik háát je.’ Haar stem trilde echter een beetje.

‘Ligt dit aan mij, of heb je dat bij alle vrouwen?’

‘Het ligt aan mij. Ik ben gewoon slecht in relaties, dat weet je. Op dit moment staat mijn carrière op de eerste plaats.’

‘Op een dag word je wakker in dat mooie appartement van je, alleen, en krijg je spijt van al die tijd die je aan werken hebt besteed.’

Hij besloot haar er maar niet op te wijzen dat het zijn eigen keus was alleen wakker te worden. Hij nam nooit vrouwen mee naar zijn appartement. Zelf was hij er ook maar zelden. ‘Mijn werk is belangrijk voor me. Dat wist je vanaf het begin.’

‘Belangrijk wil zeggen dat je je werk met toewijding doet maar daarnaast ook nog een privéleven hebt. Voor jou, Sean O’Neil, is je werk een obsessie. Daarop ben je zo gefocust dat er niets anders meer voor je bestaat. Dat maakt je als arts misschien briljant, maar om mee te daten ben je waardeloos. En voor het geval je het nog niet wist, je kunt nog zo charmant zijn, en goed in bed, maar je blijft een egoïstische, aan zijn werk verslaafde klootzak.’

‘Sean?’ Naast hem was een andere verpleegkundige opgedoken, die, te oordelen naar haar blozende wangen, die laatste woorden maar al te goed had kunnen horen. ‘De coach staat buiten te wachten op nieuws, samen met de ouders van de jongen. Ga jij met hen praten?’

‘Luister je wel?’ klonk Veronica’s scherpe, geïrriteerde stem in zijn oor. ‘Heb je tegelijkertijd ook nog een gesprek met iemand anders?’

Shit. Sean deed zijn ogen even dicht. ‘Ik kom net uit de operatie-

kamer.’ Hij wreef met zijn vingers over zijn voorhoofd. ‘Ik moet met de familie gaan praten.’

‘Die kunnen wel vijf minuten wachten.’

‘Ze maken zich zorgen. Als jouw kind net was geopereerd, zou je ook willen weten hoe het met hem was. Ik moet ophangen, Veronica. Het spijt me echt heel erg van gisteravond.’

‘Nee, wacht! Niet ophangen!’ Haar stem had een dringende klank gekregen. ‘Ik hou van je, Sean. Ik hou echt van je. Ondanks alles denk ik dat wij samen iets bijzonders hebben. We kunnen hier iets van maken. Je moet je alleen iets flexibeler opstellen.’

Zweet prikte in zijn nek. Hij zag dat de verpleegkundige hem met grote ogen aankeek. Hoe was hij in vredesnaam in deze situatie terechtgekomen? Voor het eerst in jaren had hij iemand verkeerd ingeschat. Hij had Veronica aangezien voor een vrouw die het prima vond met de dag te leven. Dat bleek hij dus helemaal mis te hebben gehad.

‘Ik móét ophangen, Veronica.’

‘Oké, dan stel ik me wel flexibeler op. Het spijt me dat ik zo bitchy deed. Zal ik vanavond voor je koken? Ik beloof je dat ik niet zal klagen als je laat bent. Je mag komen wanneer je wilt. Ik zal –’

‘Veronica,’ viel hij haar in de rede, ‘ga je nu niet zitten verontschuldigen, terwijl ik dat eigenlijk zou moeten doen. Je moet een man zoeken die je de aandacht kan geven die je verdient.’

Er viel een gespannen stilte. ‘Bedoel je nu dat het voorbij is?’

Wat Sean betrof, was er nooit iets begonnen. ‘Ja, dat bedoel ik, ja. Er lopen honderden kerels rond die zich maar al te graag heel flexibel voor je willen opstellen. Zorg dat je er daarvan een aan de haak slaat.’ Hij verbrak de verbinding, zich er maar al te zeer van bewust dat de verpleegkundige nog steeds naar hem stond te kijken. Hij was zo moe dat hij zich haar naam niet eens meer kon herinneren. Ann? Nee, dat was het niet. Angela. Ja, ze heette Angela.

Als een dikke grijze mist daalde de vermoeidheid over hem neer, zijn denkproces vertragend. Hij moest echt slapen. Hij was voor zonsopgang al begonnen met opereren, een spoedgeval. Nog even, en de adrenaline zou zijn uitgewerkt, en dan zou hij volledig instorten, dat wist hij. Als dat gebeurde, wilde hij in de buurt van zijn bed zijn. Liever

dan gebruik te maken van de kamer in het ziekenhuis waarover hij altijd kon beschikken, ging hij terug naar zijn appartement, waar hij met een biertje nog even over het water kon gaan zitten staren.

‘Dokter O’Neil? Sean? Mijn excuses. Ik zou je dat telefoontje nooit hebben doorgegeven als ik had geweten dat het privé was. Ze zei dat ze arts was.’ De blik in haar ogen maakte hem duidelijk dat ze er geen enkel bezwaar tegen zou hebben Veronica’s plaats in te nemen. Ze zou zich allesbehalve gevleid voelen als ze wist dat hij haar bestaan even totaal was vergeten, dacht Sean.

‘Daar kon jij niks aan doen. Ik ga met de familie praten.’ Heel even overwoog hij eerst een douche te nemen, maar bij de herinnering aan het witte gezicht van de moeder toen ze in het ziekenhuis was aangekomen, besloot hij dat die douche nog wel even kon wachten. ‘Ik ga nu naar ze toe.’

‘Je hebt een superlange dag achter de rug. Mocht je zin hebben om straks na het werk bij mij langs te komen, dan kan ik mijn befaamde macaroni met kaas voor je maken.’

Ze was lief, zorgzaam, en mooi. Voor veel mannen zou Angela het beeld van de ideale vrouw aardig benaderen.

Niet voor hem. Voor hem was de ideale vrouw een vrouw die niets van hem wilde. Een relatie bracht opofferingen en compromissen mee, twee dingen waartoe hij absoluut niet bereid was. Daarom was hij ook overtuigd vrijgezel.

‘Zoals je net hebt gemerkt, ben ik waardeloos in afspraakjes.’ Hij schonk haar een, naar hij hoopte, ontwapenende glimlach. ‘Ik zou óf alweer aan het werk zijn en niet komen opdagen, óf zo moe zijn dat ik op je bank in slaap zou vallen. Je verdient beter.’

‘Ik vind je een geweldige arts. Ik werk met heel veel artsen, en jij bent verreweg de beste. Als ik ooit een chirurg nodig zou hebben, zou ik willen dat jij me opereerde. En ik zou het helemaal niet erg vinden als je op mijn bank in slaap viel.’

‘Jawel, dat zou je wel erg vinden.’ Uiteindelijk vonden ze dat allemaal vervelend. ‘Ik ga nu met de familie praten.’

‘Dat is aardig van je. Zijn moeder maakt zich grote zorgen.’

Hij zag onmiddellijk hoe bezorgd de moeder was. Ze zat bewegingloos, met haar handen in de stof van haar rok klauwend in een poging haar ongerustheid, die door het wachten alleen maar groter was geworden, onder controle te houden.

Haar man stond met de coach te praten, zijn handen in zijn zakken gepropt, zijn schouders een beetje naar voren.

Sean had de coach al eens eerder ontmoet. Hij had hem toen nogal hard en meedogenloos gevonden, en zo te zien had de operatie op zijn sterspeler daarin geen verandering gebracht. Dit was een man die wonderen verwachtte, en dan nog het liefst gisteren. Sean wist dat de prioriteit van deze coach niet lag bij de gezondheid van de jongen op lange termijn, maar bij de toekomst van zijn team. Als specialist in sportblessures had hij voortdurend met spelers en coaches te maken. Er waren fantastische mensen bij, maar ook mensen die maakten dat hij wilde dat hij rechten had gestudeerd in plaats van geneeskunde.

Zodra de vader Sean in het oog kreeg, sprong hij op hem af, als een rottweiler op een indringer. ‘En?’

De coach dronk water uit een plastic bekertje. ‘Is hij weer heel?’

Alsof hij het over een gat in het dak had, dacht Sean. Een verse spaan, en het was weer zo goed als nieuw. Verwissel de band, en de auto rijdt weer. ‘De operatie was alleen maar het begin,’ zei hij. ‘Het wordt nog een lang proces.’

‘Misschien had u hem sneller moeten opereren, niet zo lang moeten wachten.’

En misschien moet jij je niet bemoeien met dingen waarvan je geen verstand hebt, dacht Sean.

Bij het zien van de moeder, die haar nagels in haar been boorde, besloot hij echter niet in discussie te gaan. ‘Onderzoek heeft aangetoond dat het resultaat beter is wanneer de operatie wordt uitgevoerd op een pijnvrij gewricht.’ Dat had hij hun een week eerder ook al verteld, maar toen hadden de coach en de vader niet willen luisteren. En dat wilden ze nu nog steeds niet.

‘Wanneer kan hij weer spelen?’

Sean vroeg zich af hoe het voor de jongen moest zijn op te groeien met die twee mannen op zijn nek. ‘Het is nog te vroeg om het daarover

te hebben. Als we te snel willen gaan, zal hij helemaal nooit meer spelen. We moeten nu eerst focussen op de revalidatie. Die moet hij heel serieus nemen. En u ook.' Zijn toon was even bot als zijn woorden. Hij had gezien hoe veelbelovende carrières om zeep werden geholpen door coaches die veel te snel alweer veel te veel eisten, en door spelers die het geduld niet hadden te begrijpen dat het herstel van een lichaam zich niet aan een sportschema hield.

'We leven in een competitieve wereld, dokter O'Neil. Aan de top blijven lukt je alleen met de grootste vasthoudendheid.'

Sean vroeg zich af of de coach het nu over de jongen had, of over zichzelf. 'En met een gezond lichaam.'

De moeder van de jongen, die tot dan toe had gezwegen, kwam overeind. 'Gaat het goed met hem?'

Die woorden leverden haar een geïrriteerde blik op van haar man. 'Dat heb ik hem toch net gevraagd? Probeer eens wat beter te luisteren.'

'Dat heb je helemaal niet gevraagd.' Haar stem trilde. 'Je hebt gevraagd hoe snel hij weer kan spelen. Dat is het enige wat jou iets kan schelen. Hij is een mens, Jim, geen machine. Hij is onze zoon.'

'Toen ik zo oud was als hij nu, was ik –'

'Ik weet wat jij op die leeftijd deed, en als je zo doorgaat, zul je je relatie met hem grondig verpesten. Hij zal je voor altijd haten.'

'Hij zou me dankbaar moeten zijn dat ik hem zo achter zijn broek zit. Hij heeft talent. Ambitie. Dat moet worden gekoesterd.'

'Het is jóúw ambitie, Jim. Dit was ooit jouw ambitie, en nu probeer je al je dromen via je zoon waar te maken. En wat jij doet, noem ik geen koesteren. Je zet hem onder druk, en voert die druk zo hoog op dat de arme jongen er bijna door wordt verpletterd.' Plotseling zweeg ze, alsof ze was geschrokken van haar eigen uitbarsting. 'Neem me niet kwalijk, dokter O'Neil.'

'U hoeft zich nergens voor te verontschuldigen. Ik begrijp dat u bezorgd bent.' Hij voelde de spanning in zijn lichaam toenemen. De druk van familieverwachtingen begreep hij als geen ander. Daarmee was hij immers opgegroeid.

Weet je wel hoe het is constant de dromen van een ander als een loden last op je schouders te voelen? Weet je wel hoe dat is, Sean?

De stem in zijn hoofd leek zo echt, dat hij de neiging moest bedwingen achterom te kijken om te zien of zijn vader daar stond. Hij was inmiddels al twee jaar dood, maar soms voelde het alsof hij gisteren pas was overleden.

Haastig drukte hij de onverwachte golf verdriet de kop in, niet op zijn gemak nu zijn privéleven zomaar in zijn werk opdook. Blijkbaar was hij harder aan slaap toe dan hij had gedacht. ‘Het gaat heel goed met Scott, Mrs. Turner,’ zei hij. ‘De operatie is prima verlopen. U mag zo bij hem.’

De vrouw ontspande zichtbaar. ‘Dank u, dokter. Ik... U bent echt fantastisch voor hem geweest, vanaf het begin. En voor mij ook. Als hij weer gaat spelen...’ Ze wierp haar man een snelle blik toe. ‘...hoe weten we dan dat dit niet nog een keer kan gebeuren? Hij was niet eens bij een andere speler in de búúrt. Hij zakte gewoon in elkaar.’

‘Tachtig procent van de scheuringen in de voorste kruisbanden zijn geen contactblessures.’ Sean negeerde zowel haar echtgenoot als de coach en richtte al zijn aandacht op de vrouw. Hij had met haar te doen, omdat ze de scheidsrechter was in een strijd die om ambities draaide. ‘De voorste kruisband verbindt het dijbeen met het scheenbeen. Bij normale, dagelijkse bezigheden doet hij niet zo heel veel, maar voor het beheersen van rotatiekrachten bij draaibewegingen is hij van wezenlijk belang.’

Niet-begrijpend keek ze hem aan. ‘Rotatiekrachten bij draaibewegingen?’

‘Bij springen, draaien en abrupt van richting veranderen. Het is een veelvoorkomende blessure bij voetballers, basketballers en skiërs.’

‘Had uw broer Tyler dat ook niet?’ bemoeide de coach zich weer met het gesprek. ‘Dat heeft toch een einde gemaakt aan zijn skicarrière? Moet echt vreselijk zijn geweest voor zo’n getalenteerde sportman als hij.’

De blessure van zijn broer was een stuk gecompliceerder geweest, maar daarover praatte Sean nooit. ‘Met een operatie proberen we te zorgen dat het kniegewricht weer zo goed als stabiel is en normaal kan functioneren, maar dat is niet meer dan een onderdeelje van het totale pakket, waarin revalidatie een belangrijke plaats inneemt. Scott is jong,

gezond en gemotiveerd. Ik heb er alle vertrouwen in dat hij volledig zal herstellen en dat hij weer net zo sterk zal worden als vóór deze blessure. Zolang jullie hem tenminste aanmoedigen om de revalidatie net zo enthousiast en serieus aan te pakken als de sport.’ Op scherpere toon, om vooral maar tot hen door te dringen, voegde hij eraan toe: ‘Wanneer jullie té snel té veel van hem eisen, gaat dat niet lukken.’

De coach knikte. ‘Kunnen we wel gelijk met de revalidatie beginnen?’

Tuurlijk, gooi hem gewoon een bal toe, terwijl hij nog op apegapen ligt.

‘Het helpt meestal wel te wachten tot de patiënt uit de narcose is bijgekomen.’

Een lichte bloos was op de wangen van de man verschenen. ‘U denkt dat ik die jongen ergens toe wil dwingen, maar hij wil alleen maar spelen, en het is mijn taak ervoor te zorgen dat daarvoor alles in het werk wordt gesteld. Daarom zijn we hier,’ besloot hij op norse toon. ‘Ze zeggen dat u de beste bent. Iedereen die ik sprak, zei: met een knieblessure moet je naar Sean O’Neil. U bent gespecialiseerd in voorste-kruisbandreconstructies en sportblessures. Een paar weken geleden pas realiseerde ik me dat u de broer van Tyler O’Neil bent. Kan hij het een beetje aan, dat hij geen wedstrijden meer kan doen? Dat moet toch moeilijk zijn.’

‘Het gaat prima met hem.’ Dat antwoord was een soort automatisme geworden. Op het hoogtepunt van Tylers skicarrière was de hele familie voortdurend lastiggevallen door de media, en ze hadden wel geleerd ontwijkend te antwoorden op vragen, zowel over Tylers fabelachtige talent, als over zijn kleurrijke privéleven.

‘Ik heb ergens gelezen dat hij alleen nog maar recreatief kan skiën.’ De coach trok een gezicht. ‘Dat moet zuur zijn voor een man als Tyler. Ik heb hem ooit een keer ontmoet.’

Bedenkend dat hij zijn broer misschien af en toe wat meer medeleven moest betonen, kwam Sean weer ter zake. ‘Nog even over Scott.’ Nogmaals nam hij de toestand van de jongen met hen door, herhalend wat hij al eerder had gezegd. Het kostte hem nog twintig minuten om hen van de ernst van de situatie te doordringen.

Tegen de tijd dat hij een douche had genomen, nog even bij een

paar van zijn patiënten had gekeken, en in zijn auto was gestapt, was het alweer twee uur later.

Het weekend strekte zich voor hem uit: de komende achtenveertig uur had hij de tijd aan zichzelf, en daarvan zou hij ieder moment koesteren. Maar eerst ging hij slapen.

Toen zijn privételefoon ging, vloekte hij, in de veronderstelling dat het Veronica was. Bij het zien van de naam van Jackson, zijn tweelingbroer, op het scherm, fronste hij zijn voorhoofd. Onmiddellijk was daar ook weer het schuldgevoel dat voortdurend aan hem vrast, hoe diep weggestopt ook. Hij vroeg zich af waarom zijn broer hem zo laat op vrijdagavond nog belde. Een crisis thuis?

Het Snow Crystal Resort was al vier generaties lang in bezit van hun familie. Het was nooit bij iemand opgekomen dat dat niet nog vier generaties zou kunnen duren. Na de plotselinge dood van zijn vader was de waarheid echter aan het licht gekomen: het bedrijf verkeerde al jaren in moeilijkheden. Dat hun thuishaven werd bedreigd, was voor de hele familie als een enorme schok gekomen.

Jackson was degene geweest die een bloeiende onderneming in Europa had opgegeven om terug te keren naar Vermont en Snow Crystal van een ondergang te redden die geen van de drie broers had zien aankomen.

Sean staaarde naar de telefoon in zijn hand. Inmiddels was zijn schuldgevoel bijna tastbaar nu. Hij wist immers dat het niet door zijn drukke baan kwam dat hij zo weinig thuis kwam. Hij haalde eens diep adem en leunde achterover in zijn stoel, zich voorbereidend op een update van het thuisfront en zich plechtig voornemend dat hij de volgende keer degene zou zijn die zou bellen. Hij moest echt meer moeite doen het contact te onderhouden.

‘Hé, hallo,’ zei hij met een glimlach op zijn gezicht. ‘Je bent gevallen, je knie is aan gort en nu zoek je een goede chirurg?’

Aan de andere kant werd niet op zijn grapje ingegaan. ‘Je moet hierheen komen. Er is iets met opa.’

Het runnen van het Snow Crystal Resort was één grote strijd tussen Jackson en hun grootvader. ‘Wat heeft hij nu weer gedaan? Wil hij dat je de huisjes sloopt? Of dat je de sauna sluit?’

‘Hij is in elkaar gezakt. Hij ligt in het ziekenhuis, en je moet komen.’

Het duurde even voor de woorden volledig tot hem doordrongen, maar toen had hij het gevoel of alle zuurstof plotseling uit de lucht was verdwenen. Net als iedereen had hij altijd gedacht dat Walter O’Neil er niet onder te krijgen was. Hij was net zo sterk als de bergen die al zijn hele leven zijn thuis waren. En hij was tachtig.

‘In elkaar gezakt?’ Sean klemde zijn vingers nog iets steviger om de telefoon, denkend aan al die keren dat hij had gezegd dat zijn grootvader zijn geliefde Snow Crystal alleen in een ambulance zou verlaten. ‘Wat wil dat zeggen? Zijn hart, of iets neurologisch? Een beroerte of een hartaanval? Gebruik de medische termen.’

‘Ik weet de medische termen niet! Ze denken dat het zijn hart is. Afgelopen winter had hij ook al last van pijn, weet je nog? Ze doen nu onderzoeken. Het belangrijkste is dat hij nog leeft. Erg veel hebben ze niet verteld, en bovendien had ik al mijn aandacht voor mam en oma nodig. Jij bent de dokter, en dus moet je als de donder hiernaartoe komen om alle doktersverhalen voor ons te vertalen. Het bedrijf kan ik wel aan, maar dit is jouw terrein. Je moet naar huis komen, Sean.’

Naar huis? Zijn huis was zijn appartement in Boston, met zijn geavanceerde geluidsinstallatie. Niet een meer, omgeven door bergen en bos, waar hun familiegeschiedenis in iedere boom gekerfd stond.

Hij liet zijn hoofd achterover zakken, starend naar de volmaakt blauwe lucht, die een scherp contrast vormde met de duistere emoties die door zijn binnenste raasden. Hij zag zijn grootvader voor zich, bleek en hulpeloos, gevangen in de steriele omgeving van een ziekenhuis, ver weg van zijn dierbare Snow Crystal.

‘Sean?’ Jacksons stem klonk door de speaker. ‘Ben je er nog?’

‘Ja, ik ben er nog.’ Zijn andere hand sloot zich zo hard om het stuur dat de knokkels wit werden. Er waren dingen die zijn broer niet wist. Dingen waarover ze niet hadden gepraat.

‘Mama en oma hebben je nodig. Jij bent de dokter van de familie. Het bedrijf kan ik aan, maar dit niet.’

‘Was er iemand bij hem toen het gebeurde? Oma?’

‘Niet oma. Élise was bij hem. Als zij niet zo snel had gehandeld, zouden we nu een heel ander gesprek hebben.’

Élise, de chef-kok van Snow Crystal.

Sean staarde voor zich uit, denkend aan die ene avond, afgelopen zomer. Heel even was hij terug, ademde hij haar geur in, herinnerde zich de onstuimigheid,

Nog iets waarvan zijn broer niets wist. Hij vloekte binnensmonds. Toen pas drong het tot hem door dat Jackson nog steeds tegen hem praatte.

‘Hoe snel kun je hier zijn?’

Sean dacht aan zijn grootvader, roerloos in een ziekenhuisbed, terwijl zijn moeder, zoals gewoonlijk, haar best deed de hele familie bij elkaar te houden, en Jackson meer op zijn bordje kreeg dan redelijk was voor één man. Hij was ervan overtuigd dat zijn grootvader niet zou willen dat hij kwam, maar de rest van de familie had hem nodig.

En wat Élise betrof... dat was maar één nacht geweest, meer niet. Ze hadden geen relatie en zouden die ook nooit krijgen, dus er was geen enkele reden het daarover met zijn broer te hebben.

Haastig begon hij te rekenen. De rit zou hem minstens drieëneenhalvuur kosten, en daarbij kwam nog de tijd die hij nodig had om naar huis te rijden en een tas in te pakken. ‘Ik kom zo snel mogelijk. Ik zal nu eerst zijn artsen bellen, om te horen wat er precies aan de hand is.’

‘Kom dan gelijk naar het ziekenhuis. En rij voorzichtig. Eén familielid in het ziekenhuis is wel genoeg.’ Na een korte stilte voegde hij eraan toe: ‘Het zal goed zijn je weer op Snow Crystal te hebben, Sean.’

De reactie daarop bleef steken in zijn keel. Hij was opgegroeid aan het meer, omringd door weelderige bossen en bergen. Hij wist niet wanneer hij zich precies had gerealiseerd dat dat niet de plek was waar hij wilde zijn. Wanneer die plek hem was gaan irriteren, wanneer het op alle fronten was gaan schuren, van zijn huid tot aan zijn ambities. Het was ook niet iets wat hij hardop onder woorden had kunnen brengen: toegeven dat er een volmaaktere plaats dan Snow Crystal bestond, zou binnen de familie O’Neil regelrechte ketterij zijn geweest. Behalve voor zijn vader. Michael O’Neil had zijn gemengde gevoelens gedeeld. Zijn vader was de enige persoon die het zou hebben begrepen.

Het schuldgevoel leek nu als een mes in zijn ribben rond te draaien,

omdat er behalve de ruzie met zijn grootvader, en zijn heftige avontuurtje met Élise nóg iets was wat hij zijn broer nooit had verteld.

Hij had hem nooit verteld hoezeer hij het haatte naar huis te komen.

‘Ik ’eb Walter vermoord! Dit is allemaal mijn schuld! Ik wilde het boothuis zo graag op tijd voor het feest af hebben dat ik een man van tachtig aan het terras heb laten werken.’ Élise ijsbeerde over de veranda van haar huisje aan het meer, buiten zichzelf van ongerustheid. ‘Merde, ik ben een slecht mens. Jackson zou me moeten ontslaan.’

‘Snow Crystal heeft al problemen genoeg zonder dat Jackson ook nog zijn chef-kok ontslaat. Het restaurant is het enige onderdeel van dit bedrijf dat winstgevend is. O, goed nieuws.’ Over de balustrade boven het water leunend, las Kayla een sms’je. ‘Volgens de artsen is Walter stabiel.’

‘Comment? Wat betekent dat?’

‘Het betekent dat je hem niet hebt vermoord,’ verklaarde Kayla, haastig een berichtje terug typend. ‘En nu moet je een beetje kalmeren, anders moeten we voor jou straks ook nog een ambulance bellen. Zijn alle Fransen zo dramatisch als jij?’

‘Dat weet ik niet. Ik kan er niets aan doen.’ Élise haalde een hand door haar haar. ‘Ik kan mijn gevoelens nooit goed verbergen. Dat lukt ’eel even, maar dan komt het allemaal naar buiten en ontplof ik.’

‘Dat weet ik. Ik heb al een paar keer puin moeten ruimen na zo’n ontploffing van je. Gelukkig is je personeel dol op je. Ga nu maar lekker pizzadeeg maken, of wat je ook doet om de stress eruit te werken. Je slikt je h’s in, en dat is nooit een goed teken.’ Kayla verstuurde het bericht, en las een volgend. ‘Jackson wil dat ik naar het ziekenhuis kom.’

‘Ik ga met je mee.’

‘Alleen als je belooft niet in mijn auto te ontploffen.’

‘Ik wil met mijn eigen ogen zien dat Walter nog leeft.’

‘Denk je dat we allemaal tegen je liegen?’

Aangezien haar benen trilden, liet Élise zich op een stoel bij het water vallen. ‘Hij is heel belangrijk voor me. Ik hou van hem zoals je van een grootvader houdt. Niet zoals mijn echte grootvader, want dat was

een vreselijke man, die na mijn geboorte niet meer met mijn moeder heeft gepraat, dus eigenlijk heb ik hem nooit ontmoet, maar zoals ik denk dat een grootvader moet zijn. Ik weet dat je dit begrijpt, omdat jouw familie ook waardeloos was.'

Kayla glimlachte even, maar ging er niet tegenin. 'Ik weet hoe hecht je relatie met Walter is. Je hoeft mij niets uit te leggen.'

'Hij komt voor mij nog het dichtst in de buurt van familie. En Jackson, uiteraard. Het maakt me heel gelukkig dat jullie binnenkort gaan trouwen. En Elizabeth, en die lieve Alice. En Tyler is als een broer voor me, al zou ik hem zo af en toe graag een dreun verkopen. Maar dat is normaal tussen broers en zussen, volgens mij. Ik hou echt zielsveel van jullie allemaal.' De donkere kant van Élises leven was zorgvuldig weggesloten in het verleden. Eenzaamheid, angst, en diepe vernedering waren een verre herinnering. Hier was ze veilig. Veilig en geliefd.

'En Sean?' Kayla trok een wenkbrauw op. 'Welke plaats neemt hij in, in je geadopteerde familie? Niet die van nog een broer, neem ik aan?'

'Nee.' Alleen al bij de gedachte aan hem begon haar hart sneller te kloppen. 'Hij is geen broer.'

'Dus je gaat tegen hem niet zeggen dat je van hem houdt? Ben je niet bang dat hij zich dan een beetje buitengesloten voelt?'

Élise fronste haar voorhoofd. 'Je bent niet grappig.'

'Is dit een goed moment om je te waarschuwen dat hij naar huis komt?'

'Natuurlijk komt hij naar huis. Hij is een O'Neil. In moeilijke tijden vormen de O'Neils één front, en Sean is al een tijd niet thuis geweest.' En ze was bang dat dat háár schuld was.

Was het vanwege wat er tussen hen was gebeurd?

'Het wordt dus niet ongemakkelijk voor je, als hij opduikt?'

'Waarom zou het ongemakkelijk voor me worden? Vanwege afgelopen zomer? Het was maar één nacht. En zo moeilijk is dat toch ook niet te begrijpen? Sean is *un beau mec*.'

'Wát is hij?'

'*Un beau mec*. Een lekker ding. Sean is bijzonder sexy. We zijn twee volwassen mensen die ervoor hebben gekozen een nacht samen door

te brengen. We zijn allebei single. Waarom zou dat ongemakkelijk zijn?' Voor haar was het de perfecte nacht geweest. Geen verplichtingen. Geen complicaties. Een beslissing die ze had genomen met haar hoofd, niet met haar hart. Nooit meer zou ze haar hart ergens bij betrokken laten raken. Geen risico's. Geen fouten.

'Dus je vindt het niet vervelend hem weer te zien?'

'Absoluut niet. En het is niet de eerste keer. Met kerst heb ik hem ook gezien.'

'En toen hebben jullie geen woord of blik gewisseld.'

'Kerstmis is voor mij de drukste tijd van het jaar. Weet je wel hoeveel mensen ik toen in het restaurant heb gehad? Ik had wel wat belangrijkers aan mijn hoofd dan Sean. En dat is nu ook zo. Waarschijnlijk hebben we amper tijd elkaar gedag te zeggen. Hij denkt alleen aan zijn werk, en dat geldt ook voor mij. Nog maar een week tot de opening van het Boathouse Café, en op dit moment heeft het nog geen terras.'

'Hoor eens, ik weet hoe belangrijk dit project voor je is – voor ons allemaal – maar niemand kan er iets aan doen dat Zach met zijn crossmotor is gecrasht.'

Élise fronste haar wenkbrauwen. 'Hij is hun neef. Familie. Hij had meer verantwoordelijkheid moeten tonen.'

'Verre neef.'

'Nou en? Hij had eerst mijn terras moeten afmaken, voor hij zich te pletter reed.'

'Dat heeft hij vast ook tegen de steen gezegd, die plotseling voor zijn motor sprong.' Berustend haalde Kayla haar schouders op. 'Hij heeft O'Neil-DNA. Natuurlijk stort hij zich in gevaarlijke sporten, en krijgt hij ongelukken. Tyler zegt dat hij met ware doodsverachting op zijn snowboard staat.'

'Hij had helemaal niks met doodsverachting mogen doen voordat mijn terras af was.'

'Wil dat zeggen dat Zach van de lijst wordt gestreept van mensen van wie je houdt?'

'Je lacht me uit, maar het is belangrijk dat je tegen mensen zegt dat je van ze houdt.' Voor haar zelfs van levensbelang. Ze probeerde het treurige gevoel dat zich door haar lichaam dreigde te verspreiden te

onderdrukken door eens diep adem te halen. In de loop der jaren had ze geleerd dat gevoel onder controle te houden. Te zorgen dat haar leven er niet door werd verstoord. 'Ik had Walter nooit moeten laten helpen. Het is mijn schuld dat hij daar nu ligt, met allemaal slangetjes en –'

'Hou op!' Kayla trok een gezicht. 'Zo is het wel genoeg.'

'Ik zie gewoon steeds voor me –'

'Niet doen. Zullen we het over iets anders hebben?'

'We kunnen het hebben over hoe ik alles heb verpest. Het Boat-house Café is belangrijk voor Snow Crystal. We hebben de verwachte inkomsten al ingecalculeerd. We hebben een feest gepland! En dat kan nu niet doorgaan.'

Gefrustreerd kwam Élise overeind, en ze bleef over het meer staan uitkijken, haar best doend weer een beetje tot rust te komen. De avondzon toverde zilveren en gouden vlakken op het kalme water. Dit zag ze maar zelden. Normaal gesproken was ze op dit tijdstip in het restaurant, voorbereidingen aan het treffen voor het diner. Meestal zat ze alleen in het donker op haar veranda, nadat ze in de kleine uurtjes was thuisgekomen. Of 's ochtends vroeg, met een kop verse koffie, genietend van de stilte.

In de zomer was de ochtend haar favoriete tijd van de dag, wanneer het bos nog in nevelen was gehuld, en het slaperige zonnetje het ragfijne witte web dat over de bomen lag, nog moest wegbranden. Dat deed haar denken aan het gordijn in een theater, dat het spektakel nog even verborgen hield voor een verwachtingsvol publiek.

Heron Lodge, haar huisje, bestond slechts uit één slaapkamer en een woonkamer annex keuken, maar dat het niet zo groot was, deerde haar niet. Ze was opgegroeid in Parijs, in een piepklein appartement op de Rive Gauche, met uitzicht over daken, en nauwelijks ruimte om een pirouette te draaien. Op Snow Crystal woonde ze aan het meer, haar huisje omringd door bomen. In de zomer sliep ze met alle ramen open. Zelfs wanneer het te donker was om iets van het uitzicht te kunnen zien, school er nog schoonheid in de geluiden. Water dat zacht tegen haar veranda klotste, het wieden van de vleugels van een overvliegende vogel, de gedempte roep van een uil. Wanneer ze niet kon

slapen, lag ze urenlang te genieten van de zoete geuren van de zomer, luisterend naar de geluiden van de heremietlijsters, en de Amerikaanse matkoppen.

Als ze in Parijs met haar raam open zou hebben geslapen, zou haar nachtrust voortdurend zijn verstoord door een kakofonie van claxons en automobilisten die elkaar de huid vol scholden. Parijs was druk en lawaaiig. Een stad waarin het volume voortdurend op maximaal stond, en waar alle mensen zich door de straten haastten alsof ze gisteren nog ergens wilden zijn.

Snow Crystal was rustig en vredig. Geen moment in haar tumultueuze verleden had ze kunnen vermoeden dat ze ooit op zo'n plek zou komen te wonen.

Ze wist dat de familie O'Neil op het punt had gestaan het kwijt te raken. Ze wist ook dat de situatie nog verre van veilig was, en dat dat nog steeds een reële optie was. En ze was vastbesloten er alles aan te doen om dat te voorkomen.

'Kun je echt niet nog een andere timmerman voor me vinden? Weet je zeker dat je iedereen hebt geprobeerd?'

'Er is niemand, sorry.' Vermoeid schudde Kayla haar hoofd. 'Ik heb al de nodige telefoontjes gepleegd.'

'In dat geval zijn we allemaal verloren.'

'Er is helemaal niemand verloren, Élise.'

'We moeten de opening uitstellen en het feest afgelasten. Je hebt zoveel belangrijke mensen uitgenodigd. Mensen die reclame voor ons konden maken, en het bedrijf vooruit konden helpen. *Je suis désolée*. Het Boathouse is mijn verantwoordelijkheid. Jackson heeft mij een openingsdatum gevraagd, en die heb ik hem gegeven. Ik rekende op een drukke zomer. Nu moet Snow Crystal misschien wel sluiten, en raken we allemaal onze baan en ons huis kwijt, en dat is mijn schuld.'

'Maak je maar geen zorgen, met jouw dramataalent vind je makkelijk een baan op Broadway.' Kayla begon heen en weer te lopen, duidelijk hard nadenkend. 'Kunnen we dat feest niet in het restaurant houden?'

'Nee. Het moest een sprookjesachtige avond in de buitenlucht

worden, waarop de charmes van het nieuwe café duidelijk naar voren zouden komen. Ik heb het allemaal geregeld: het eten, de verlichting, dansen op het terras... het terras dat er niet is!’ Met een ellendig, gefrustreerd gevoel beende Élise naar binnen om de tas eten te pakken, die ze voor de familie had klaargezet. ‘Laten we maar gaan. Ze zitten al uren in dat ziekenhuis. Ze zullen wel honger hebben.’

Terwijl ze over het pad langs het meer naar de auto liepen, bedacht Élise voor de zoveelste keer wat een geluk het was dat Jackson Kayla ooit had ingehuurd. Het was pas een halfjaar geleden dat ze voor het eerst op Snow Crystal was gearriveerd, de week voor kerst, om een publiciteitscampagne op te zetten voor het tanende resort. Eigenlijk was het plan geweest dat ze maar een week zou blijven en dan weer zou terugkeren naar haar flitsende baan in New York, maar dat was voordat ze verliefd was geworden op Jackson O’Neil.

Élise werd overvallen door emoties.

Kalme, sterke Jackson. Hij was de reden dat ze hier was, dat ze dit fantastische leven kon leiden. Hij had haar gered. Gered van de puinhopen van haar eigen leven. Hij had haar een uitweg geboden uit een probleem dat ze zelf had gecreëerd, en die had ze met beide handen aangegrepen. Hij was de enige die de waarheid over haar kende. Ze stond diep bij hem in het krijt.

Met het Boathouse Café had ze iets voor hém kunnen doen. Ze had van het begin af aan geweten dat Snow Crystal iets méér nodig had dan het traditionele restaurant en de kleine koffiешop die deel uitmaakten van het resort. Tijdens haar eerste wandeling langs het meer had ze het verwaarloosde botenhuis ontdekt, en onmiddellijk een eet-café aan het water voor zich gezien. Nu was haar droom bijna werkelijkheid geworden. Samen met een architect uit de buurt had ze iets gecreëerd waarmee ze allebei heel tevreden waren.

Het nieuwe Café had aan drie kanten glas, zodat niets van het uitzicht verloren ging voor mensen die binnen zaten te eten. In de winter bleven de deuren dicht, maar in de zomermaanden konden de glaswanden bij mooi weer helemaal worden opengeschoven, zodat de gasten optimaal van de adembenemende locatie konden genieten. In de zomer zouden de meeste tafels sowieso op het terras boven het water

worden gezet. Het had in juni helemaal af moeten zijn, maar door slecht weer hadden de werkzaamheden enige achterstand opgelopen, en toen was Zach ook nog eens met zijn motor gecrasht.

Kayla schoof achter het stuur, en met een kalm vaartje verlieten ze het resort. 'Hoelang denk jij dat Sean zal blijven?'

'Niet lang.' En dat zou haar prima uitkomen. Waarschijnlijk zouden ze amper met z'n tweeën alleen zijn, en ze was niet van plan zich druk te gaan maken over iets wat ze sowieso niet als bedreigend ervoer.

Sean was aangenaam gezelschap, charmant en ja, onbehoorlijk sexy, maar ze koesterde geen gevoelens voor hem. Die zouden er ook nooit meer komen. Voor niemand.

Herinneringen staken de kop op, donker en drukkend, en ze hui-verde even, haar blik op de bomen langs de weg gericht. Ze was in Vermont, niet in Parijs. Dit was nu haar thuis. En ze hoefde het ook niet helemaal zonder liefde te stellen. Ze had de O'Neils. Die waren nu haar familie.

Met die gedachte in haar hoofd kwam ze in het ziekenhuis aan, en zag hoe Kayla zich in Jacksons armen stortte. Ze zag dat hun vingers zich verstrengelden, zag dat haar vriendin op haar tenen ging staan om hem een kus te geven, die op de een of andere manier tegelijkertijd heel discreet en bijzonder intiem was. Zij bestond op dat moment niet meer voor hen. Van gevoelens was hier wel degelijk sprake.

Het tafereel benam haar even de adem. Ze voelde een steek in haar binnenste en wendde haastig haar blik af.

Dit wilde zij niet.

'Ik ga vast kijken hoe het met Walter is, en dit eten afgeven, terwijl jullie bijpraten. Mag ik de autosleutels, Kayla?' Ze hield haar hand op. 'Jij kunt straks met Jackson meerijden. Ik zal proberen Alice over te halen nu met mij mee naar huis te gaan.'

Daar slaagde ze niet in. Walter zag er bleek en kwetsbaar uit, en toen ze uiteindelijk de kamer weer verliet, zat Alice, al zestig jaar zijn vrouw, nog steeds naast zijn bed, haar hand op de zijne, haar breiwerk op haar schoot. Alsof ze door elkaars hand vast te houden konden voorkomen dat hun leven samen uit elkaar begon te vallen.

Alice had het alleen maar over Sean gehad. Haar vertrouwen dat

haar kleinzoon wonderen kon verrichten was zowel ontroerend als verontrustend.

Élise was al weer onderweg naar buiten toen ze hem zag.

Hij straalde zelfvertrouwen en gezag uit, volkomen op zijn gemak in deze steriele, hypermoderne medische omgeving. Het goed gesneden pak en smetteloos witte overhemd konden zijn brede schouders en de ingehouden kracht van zijn lichaam niet verhullen, en haar hart deed spontaan een rondedansje.

Ondanks de airconditioning begon haar huid te gloeien. Het was maar één nacht geweest, maar wel een nacht die ze niet snel zou vergeten. En hij ook niet, mocht ze aannemen.

Net als zij was Sean absoluut niet geïnteresseerd in een diepgaande, romantische relatie. Zijn werk vereiste totale controle en emotionele afstandelijkheid. Dat hij die regels ook in zijn privéleven had doorgevoerd, had alles een stuk eenvoudiger gemaakt.

Met resolute passen liep ze door de hal op hem af, vastbesloten aan zichzelf en iedereen die hiervan per ongeluk getuige was, te bewijzen dat deze ontmoeting beslist niet ongemakkelijk was. 'Sean.' Ze ging op haar tenen staan, legde een hand op zijn schouder, en kustte hem op beide wangen. 'Ça va?' Ik vind het zo erg van Walter. Je bent vast gek van de zorg.'

Niks aan de hand. Helemaal niet ongemakkelijk. Misschien dat haar Engels iets minder vloeiend was dan normaal, maar dat gebeurde soms als ze moe of gestrest was.

Toen haar wang langs zijn ruwe kaak streek, werd ze overvallen door een overweldigende vlag seksuele chemie. Even uit balans gebracht klemde ze haar vingers iets steviger om zijn schouder, zodat ze zijn harde spieren door de stof van zijn pak heen kon voelen. Een beetje naar links en haar lippen zouden op de zijne liggen. Onthutsend, zo graag als ze dat wilde.

Sean draaide zijn hoofd een klein stukje naar haar toe. Zijn ogen vonden de hare en leken haar een ogenblik lang te hypnotiseren.

Zijn ogen hadden dezelfde opvallend blauwe kleur als die van zijn tweelingbroer, maar die van Jackson hadden beslist niet dezelfde gevaarlijke uitwerking op haar. Misschien dat sommige mensen lyrisch

over blauwe lichten of saffieren zouden zijn begonnen, maar voor haar straalden die ogen vooral seks uit. Een ogenblik lang was ze zich niet meer bewust van de mensen om hen heen, was ze zich helemaal nergens meer van bewust, behalve van de seksuele energie en de herinneringen aan die ene nacht. Ze had haar ogen niet dichtgedaan, en hij ook niet. Een dwaas, adembenemend moment lang was er iets tussen hen geweest. Dat was het enige waaraan ze kon denken terwijl ze haar hielen weer op de grond liet zakken en een stap achteruit deed.

Haar hart ging als een razende tekeer. Haar mond was droog. Het kostte haar al haar wilskracht zijn schouder los te laten. ‘Goede reis gehad?’

‘Kon erger.’

‘Heb je al gegeten? Ik heb eten meegebracht. Alice heeft de tas.’

‘Er zit zeker geen goede pinot noir in die tas?’

Een typische Sean-reactie.

Zelfs tijdens een crisis straalde hij kalmte uit, en die leek nu ook een beetje over haar neer te dalen, als een koele bries tijdens een hittegolf. Voor het eerst sinds dat vreselijke moment dat Walter voor haar voeten ter aarde was gestort voelde ze de druk iets minder worden, alsof iemand iets van de last had overgenomen die ze had meegezeuld.

‘Geen pinot noir. Wel zelfgemaakte limonade.’

‘O, nou ja, je kunt niet alles hebben. Als jij het hebt gemaakt, is het vast lekker.’ Met zijn lange sterke vingers trok hij zijn das wat losser, koel en beheerst, en ze vroeg zich af of hij zich herinnerde dat ze die avond ook pinot noir hadden gedronken. ‘Waar is de rest van mijn familie?’

‘Bij je grootvader.’

‘Hoe is het met hem?’ Het had nogal bruusk geklonken, maar zijn dikke, donkere wimpers konden zijn bezorgde blik niet verhullen. ‘Nog nieuws?’

‘Hij ziet er breekbaar uit. Ik hoop dat de artsen weten wat ze doen.’

‘Het is een goed ziekenhuis. En hoe is het met jou?’ Hij legde zijn vingers om haar kin, draaide haar gezicht naar zich toe. ‘Je ziet er niet uit.’

‘Is dat een medische constatering?’